

голяма свобода, Асене...

Царят приближи към него, впи изпитателен поглед в непроницаемото му лице.

— Какво искаш да кажеш? Говори ясно.

— Добре. С този меч довечера трябва да се погуби кин Тоодор Комнен. По-ясно от това?

И той разправи подробно за наученото от Матея.

Иоан Асен падна в разлатото дъбово кресло. Закри лице с ръце. Въздъхна дълбоко.

От всякъде, от всякъде дебнеше измяна. Не, нямаше признателност у хората... На доброто отвърщаха с кинжал в гърба, на приятелски протегната десница подаваха меч за двубой, на великодушните благодатяха с умраза.

Той откри лице.

— Какво може да значи това, "в седмия час след пладне"?

— И аз съм любопитен да го узная. Затова към седмия час драгият ни гостенин ще бъде проследен тайно, стъпка по стъпка. А оня измамник Деян, също. Аз ти казах да нямаш вяра у преданни Берилови хора. Както лесно се отметнаха от него, също тъй лесно сега могат да се отметнат от тебе!

— Мислех ги за разкаяни, поумнели...

Александър се изсмя. Ядно, дълго.

— Разкаяни! Поумняли!... Изменникът си остава винаги изменник. Неговата чест са богатата. Който ги дава, който обещава повече, той винаги в правият за него...

— Как може човек да бъде вече добър сред толкова злини? Аз дадох на Комнен свободи, права, почести... А доброненавистникът сметнал това за слабост, за глупост... И го използвал. Нима съм наистина глупец?

Асен скочи като безумен. Той отиде при брат си, улови го за